

පෝෂණ පැනයට

වර්තමානයේ බොහෝ ජනයා පෙර කවරදකටත් වඩා හොඳවත්, ප්‍රමාණවත් ලෙසත් ආහාර ගන්නා බව කියවූ බොහෝ විට අසන්නට ලැබේ. 1974 වර්ෂයේ එක්සත් ජාතීන්ගේ ලෝක ආහාර හා කෘෂි කර්ම සම්මේලනය පෙන්වා දෙන අන්දමට මේ දක්වා ලෝක ආහාර නිෂ්පාදනයේ වැඩිවීම ජනගහනය වැය වන වේගයට ඉදිරියෙන් පවත්වා ගැනීමට හැකිවීම පවා ඉතාම වැදගත් කරුණකි.

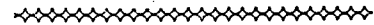
කෙසේ වුවද ලෝක ජනගහන යෙන් අඩක් පමණ 2,00,00,00,000 දෙනා තවමත් ප්‍රමාණවත් ආහාර වේලක් නොලබති. එක්සත් ජාතීන්ගේ ආහාර හා කෘෂිකර්ම සංවිධානයේ ඇස්තමේන්තු අනුව ලෝක ජනගහනයෙන් 1/10 ක් ඇත්ත වශයෙන්ම නිරාහාර තත්වයක පසු වන්නේය. මෙම අයගෙන් 2/3 ක් ආසියාතික යෝය. එයිනුදු අඩක් වසර 5 ත් පහල දරු දරියන් වෙති.

ඇමරිකානු විදේශ සංවර්ධන ආධාර ආයතනයේ 1971 වාර්තා වක් පවසන අන්දමට තත්කාලීන ලෝක ධාන්‍ය නිෂ්පාදනය ලෝකයේ සෑම වැසියෙකුම පෝෂණය කිරීම සඳහා උවමනාවටත් වඩා වැඩිය. (අඩු අස්වනු වසරක් යැයි සැලකෙන 1972/1973 වසරේ ලෝකයේ එක් පුද්ගලයෙකු සඳහා වූ ධාන්‍ය ප්‍රමාණය 1960 වැනි පසුගිය දශක වල සාර්ථක වසර වලට වඩා සියයට තවයකින් පමණ වැඩිය.) මේ කරුණින් පෙන්වා දීමට අදහස් කරනුයේ නිෂ්පාදනයේ

ප්‍රමාණවත් නොවන බව ලෝක ආහාර ප්‍රශ්නයට හේතුව නොවන බවයි.

යම් යම් රටවල විශේෂයෙන්ම තුන්වන ලෝකයේ ඇතැම් රටවල පවතින අධි ජනගහන තත්වය පවා මෙම ප්‍රශ්නයට හේතුව නො වන්නේය. උදාහරණයක් ලෙස ලෝකයේ දුප්පත්ම හා අධිකතම ජනගහන සහත්වයකින් හෙබි බංගලි දේශය සලකාබලන විට එහි වගා කරන ලද අක්කරයකට ඇති පුද්ගල සංඛ්‍යාව තායිවානයේ එම සංඛ්‍යාවෙන් හරි අඩකි. නමුත් තායිවානයේ දුර්භික්ෂ ප්‍රශ්නයක් නැතත් බංගලා දේශයේ ඉතා උග්‍ර ආහාර හා පෝෂණ ප්‍රශ්නයක් තිබේ. මෙයට සමාන තත්වයක් චීනය හා ඉන්දියාව ගැන සලකා බලන කල වුවද මැනවින් පෙනේ.

බොහෝ දුරට ආහාර හා පෝෂණ අරබුදයට මුල්වී ඇත්තේ වගා කරන හෝග ප්‍රමාණයට වඩා වගා

පර්යේෂණ හා පුහුණු කිරීමේ නිලධාරී ජයන්ත කෝට්ටගේ විසිනි.

කරන හෝග පිළිබඳ වර්ගය පිළිබඳ ප්‍රශ්නයයි. මධ්‍යම ඇමරිකාවේ ඇතැම් රටවල හා කැරිබියන් දූපත් වල මන්ද පෝෂණය සුලබ ය. එහෙත් මෙම රටවල වගා කළ හැකි ඉඩම් වලින් සශ්‍රීකම භූමි

ප්‍රමාණයක් වෙන්කර ඇත්තේ දේශීය පරිභෝජනයට අවශ්‍ය ආහාර නිෂ්පාදනය කිරීම සඳහා නොව අපනයන බෝග වගා කිරීමටයි. මෙය පැහැදිලිව පෙනෙන ආකාරයට ඉතා ශෝකජනක තත්වයකි. එහෙත් එයට තුඩුදෙන බලවත් ආර්ථික හේතූන්ද එම රටවල නැත්තේ නොවේ. මෙම තත්වය බටහිර අප්‍රිකාවේ හා අග්නිදිග ආසියාවේ රටවලද සුලභව දක්නට ලැබේ.

ආහාර නිෂ්පාදනය වැඩිවූ පමණින්ම ලෝක ජනතාවට

විසඳුමක්

ආහාර මිලදී ගැනීමට ඇති හැකි යාවද වැඩි වන්නේ නැත. ඒ කෙසේ වුවද ඇතැම් තාක්ෂණික නවීකරණ සංවර්ධනය වන රටවල ආහාර නිෂ්පාදනය ප්‍රගුණ කිරීමේ හා ඒ තුළින් පෝෂණ ප්‍රශ්නය විසඳීමෙහිලා සාර්ථකව යොදා ගතහැකි බව පෙනේ.

වඩාත් දියුනු හා ඒ ඒ ස්ථානයන්ට සුදුසු පාංශු පාලන ක්‍රම, ජල පාලන ක්‍රම, මිරිදිය මසුන් බෝ කිරීම ප්‍රවලිත කිරීම, විවිධ බෝග වර්ග වගා කිරීම (එක ප්‍රධාන හෝගයකට සීමා නොවී) හා විධිමත් රෝග හා පලිබෝධ නාශනය, විධිමත් කාබනික පොහොර භාවිතය වැනි ක්‍රම දියුනු රටවල තාක්ෂණයට වහල් නොවී, තුන්වන ලෝකයේ රටවල වුවද සාර්ථකව භාවිතා කල හැකිය.

මෙතෙක් කල් ප්‍රගුණ කරන ලද බොහෝ නවීකෘත ගොවිතැන් ක්‍රම හා පද්ධති අනුගමනය කල හැක්කේද එයින් විපුල ප්‍රයෝජන ලැබ ගන්නේද ඒ සඳහා අවශ්‍ය ඉඩම් බල ශක්ති අධ්‍යාපනික හා තත්වමය පසුබිම තිබෙන අයට පමණි. ගොවිතැන් ක්‍රම නවීකරනය ටත් එසේ නවීකරනය මගින් ආදායම් හා පෝෂණ තත්වය නගා සිටුවීමටත් ඇති බලවත්ම බාධකය දිලිඳු භාවය හා ඒ නිසා ඇතිවන බෙලහින තාවයයි.

ගොවිතැන් ක්‍රම නවීකරනය කිරීම කුස ගින්න නිවීමෙන්, මන්ද පෝෂනය තුරන් කිරීමෙන් මගක් හැටියට යොදා ගන්නට නම්, නිරන්තරයෙන් ම තුන්වන ලෝකයේ ගොවි ජනතාව අතර බහුතරයන සුළු ගොවීන්ට ගැලපෙන, ඔවුන්ගේ ආර්ථික හැකියා වලට ගෝචරවන, ගොවිතැන් ක්‍රම සම්පාදනය කිරීම ඉතා වැදගත් බව පැවසීම අවශ්‍ය නොවේ.

